

George Arion
Insula cărților

libris .RO

Copyright © 2014 GEORGE ARION
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2014 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: editura@crime-scene.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crime-scene.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION, GEORGE
Insula cărților / George Arion ; pref.: Alex. Ștefănescu. -
București : Crime Scene Press, 2014
ISBN 978-606-93677-0-4

I. Ștefănescu, Alex (pref.)

821.135.1-31

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Coperta: foto Shutterstock
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corecțură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: februarie 2014
Tipărit în România, FED PRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

George Arion

Insula cărților

Prefață de Alex. Ștefănescu

CRIME SCENE PRESS

PARTEA ÎNȚÂI

AI GRIJĂ CE-ȚI DOREȘTI!

Povestea acestui bărbat începe, ca orice poveste, cu un prim cuvânt, aşternerea lui pe hârtie având darul de a atrage alte și alte cuvinte, care î se alătură, interesate de proiectul ce se conturează, se ordonează într-un text, treptat-treptat totul căpătând un sens și o coerență care n-au mai existat niciodată. Ca printr-un miracol, vocabularul limbii în care se scrie este cuprins de un freamăt, „Ai auzit? Cineva a-nceput o nouă carte!”, „Ei, nu zău! Despre ce e vorba?”, „Nu știu, tocmai încerc să aflu.”, „O fi loc și pentru noi?”, „Hai să ne interesăm împreună”. „Hai!” Unele cuvinte se îngheșue țătoșe să iasă în față, să fie alese, se autopropun cu insolență, chiar dacă nu sunt necesare, ca niște însă dând din coate la o coadă ca să însfăce mai repede produsele râvnite. Altele, în schimb, sunt mai sfioase, se ascund – deși tocmai unele dintre ele ar fi mai potrivite – și apar după multă caznă din partea autorului, câteodată acesta ajungând la exasperare, fiind pe punctul de a abandona, sastisit, să le caute. Desigur, sunt și cuvinte care rămân indiferente, stau în expectativă, dovedesc îndolență, vânzoleala din jurul lor le lasă rece, aşteptând propunerile mai tentante care să le smulgă din letargie.

Lucrurile sunt diferite și în funcție de limba în care se scrie. De pildă, dacă e vorba de engleză, ai de ales dintr-un milion de cuvinte, o adevărată armată de conchistadori viguroși, bine antrenați, asta explicând și expansiunea lor în toate colțurile lumii. Dacă, însă, e vorba de română, cu un vocabular mai puțin

spectaculos ca bogăție, doar în aparență sarcina autorului e mai ușoară, având la dispoziție o bază de selecție mai restrânsă, ca un antrenor de fotbal cu puține opțiuni înainte de meci, tu în poartă, voi fundași, voi mijlocași, voi la înaintare, uitându-se cu jale la banca de rezervă unde au mai rămas puțini jucători pentru a-i schimba pe cei din teren în caz de accidentări sau prestații necorespunzătoare. Deseori se întâmplă să ai nevoie de un termen pe care nu-l găsești decât într-o altă limbă și te dai cu capul de pereți să-i descoperi echivalentul. Și totuși, o poveste scrisă în limba română n-ar dифeri prea mult de aceeași poveste scrisă în portugheză, să zicem, dar între ele ar fi deosebiri de nuanțe, unele expresii sunt mai plastice într-un idiom decât în altul. Iar dacă ar fi rostă, schimbările ar fi majore, povestitorii având tendința de a face multe digresiuni, nefiind capabili să țină în permanență firul logic a ceea ce relatează, se lasă furați de amănunte parazitare sau, la îndemnul asistenței, bând un pahar de vin, ca să-și tragă sufletul, pierd sirul, nu mai știu unde au rămas, și atunci improvizează, pentru a nu se face de râs, ascultătorii lor din hanuri, taverne, birturi – locuri propice pentru depănat istorii – neobservând nimic, fiind ei însăși preocupați să golească pahar după pahar, ajungând într-o stare euforică, ipostază în care acceptă cu deliciu orice ar auzi.

În cazul unei povești transmise oral, din generație în generație, modificările ar fi și mai dramatice. Unele adăugiri poate ar înfrumuseță-o, i-ar da o savoare necunoscută inițial, altele, dimpotrivă, ar sărăci-o, ar face-o searbădă, de nerecunoscut.

Până și o carte pe care cititorul a mai parcurs-o din scoarță în scoarță are un alt impact asupra acestuia într-o nouă ediție, având o altă grafică pe copertă, un alt format, o altă calitate a hârtiei, un alt corp de literă. Unii împing ideea la extrem, afirmă, de pildă – țineți-vă bine! – că ediția princeps a lui *El ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha* din anul 1605 ar spune altfel aventurile vajnicului Cavaler al Tristei Figuri, decât romanul pe care îl cumperi azi dintr-o librărie, sau îl comanzi de pe Amazon, nouă însă ni se pare a fi o exagerare a unor exogeți amatori de paradoxuri și însetări de aplauze obținute ca pretidigitatorii de la circ, prin iuțeală de mâna și nebăgare de seamă, cum adevărat se spune.

Și totuși, există un sămbure de adevăr în aserțiunea pe care tocmai am catalogat-o, oarecum pripit, cu malitie, drept o deformare a realității. O carte care

călătorește prin veacuri a fost într-un fel înțeleasă acum trei sute de ani și altfel o pricepe un cititor din ziua de azi. În trecut era acordată atenție unor semnificații, astăzi acestea s-au pierdut, descoperindu-se, în schimb, altele, poate mai pline de miez – iată miracolul operelor valoroase, capabile mereu să desfete, oferind noi și noi tâlcuri și invitându-te să meditezi îngândurat asupra lor, un hermeneut ne-ar putea lămuri mai exact cum e posibil un astfel de fenomen, dacă vom găsi unul binevoitor, ne vom adresa lui.

Alegerea primului cuvânt într-o poveste amintește de cazul celebrului Big Bang, toți au auzit despre asta, uriașă explozie care, dacă dăm crezare savanților – de ce nu i-am crede, sunt oameni serioși, tobă de carte, cu Premii Nobel în CV –, a provocat nașterea Universului, când, dintr-o fărâmă de materie care ar fi încăput într-o coajă de nucă, nu, nu într-o coajă de nucă, *wrong*, totul a pornit altfel, de la o aşa-numită *singularitate* fără dimensiuni, dar cu o energie infinită, înghesuită acolo la presiuni formidabile, din care au apărut miliarde și miliarde de corpuri cerești, de constelații și galaxii, de stele, planete, asteroizi, o puțdere de comete și de meteoriți, toate evoluând pe traекторii stabilite prin legi insufluite deslușite, populând doar în câteva clipe spații imense, pe care nu le vom cunoaște niciodată, noi fiind sechestrati într-o zonă cu o suprafață ridicol de minusculă în comparație cu neînchipuit de vastele tărâmuri pe care nu le pot scruta nici cele mai performante telescoape, nici măcar faimosul Hubble, și unde n-au ajuns nici aparatele pe care le-am trimis până acum în Cosmos – ce s-o fi ales de ele, multe nu mai emit niciun semnal, și-or fi rupt în bucăți sub bombardamentul rocilor rătăcitoare, și-or fi lichefiat trecând prin apropierea unor surorii ajușii la o maximă incandescență.

Și totuși, fără a încerca să-i denigrăm pe emeriții pomeniți mai sus, la început a fost Cuvântul, ne face plăcere să ne-aducem aminte de această precizare lipsită de echivoc, incontornabilă, venită din partea unei autorități de mare prestigiu.

În cazul istoriei noastre, acest cuvânt primordial atât de important este chiar cuvântul „poveste”, dar nu în sensul de basm, unde personajele sunt zmei și Fețe-Frumoși înclestați în lupte acerbe pentru a cuceri mâna unor prințese, sau teritorii, sau bogății, premii care le recompensează cutezanța și rezultatele eclatante, inaccesibile muritorilor de rând. Relatarea noastră este despre un om insignifiant, târât de valurile vieții sale într-o aventură extraordinară, mai

potrivită pentru un individ cu alte însușiri, cu înzestrări care să provoace admirație, nu compasiune, dorință de a-l urma ca pe un model impresionant, nu de a-i plângere înfrângerea și nimicnicia, fiindcă, într-un moment de restrîște, s-a dezis de tot ceea ce adorase până atunci cu fervoare, ca un zelot.

Povestea acestui bărbat (numele lui va fi dezvăluit în curând) începe într-o zi de sămbătă a lunii aprilie. Nu-i nevoie de alte precizări, ar fi putut să înceapă în oricare altă zi a oricărui alt anotimp – trebuie totuși să facem rapid o rectificare, dacă istoria ar fi început mai devreme sau mai târziu, întâmplările s-ar fi petrecut, fără doar și poate, într-un alt fel, și nimeni nu poate garanta că ar fi fost mai captivante sau, dimpotrivă, mai puțin interesante.

Toate ceasurile din apartament arătau ora șase, mai precis șase fără un minut. N-avea o pendulă care să marcheze sonor orele, nici vreun orologiu deșteptător. Ca să fim mai exacți, nu poseda nici măcar ceas de mână, nu avu-se niciodată. N-avea nevoie de niciun instrument de măsurare a timpului care să-i dea deșteptarea. De zeci de ani se trezea fix la ora asta, de parcă undeva, în creierul lui, era setat cu exactitate momentul în care trebuia să-și înceapă ziua. Când era la școală, la facultate, sau mergea la serviciu, un semnal transmis de undeva, dintr-o „celulă cenușie”, după vorba lui Hercule Poirot, un detectiv arrogant, dar inteligent, infailabil, străbătea complicatele ramificații nervoase și îl smulgea din somnul cel mai profund. Nici după ce ieșise la pensie nu renunțase la trezirea la această oră – e drept, nici nu încercase vreo stratagemă care să-l ajute să mai trândăvească în pat, aşa cum i s-ar cuveni cuiva care toată viața a tras la șaibă.

Oricât de târziu s-ar fi culcat, reușea să se trezească la orice oră vroia. Mai mult, ori de câte ori cinea îl întreba cât e ceasul, indica aproape fără greș ora, chiar dacă, după cum am mai spus, nu purtase niciodată vreun ceas la mână, vă putem recomanda, la cerere, un studiu demn de încredere despre indivizi cu un astfel de har.

În loc să dea de pe el cuvertura, se cuibări mai bine pe canapeaua pe care dormea – un semn indubitat că va urma o zi insolită, pe care el nu-l băgă în seamă – iată încă o dovadă a înzestrării sale precare, deja ne întrebăm dacă ne-am ales eroul potrivit pentru ceea ce va urma. Îi era frig, toată noaptea clănținise din dinți, dar nu îndrăznise să se ducă în toiu nopții la bucătărie să-și facă un ceai – imediat ar fi auzit o voce care s-ar fi răstit la el cerându-i

imperativ să nu mai hodorogească vasele, „ce dracu’ faci acolo, plăvane, n-ai somn?” Ar fi vrut să mai pună pe el o pătură, habar n-avea însă unde erau păstrate așternuturile și n-avea pe cine să întrebe, orice chestionare în acest sens ar fi stârnit o furtună, mai bine lipsă, mai bine o dârdâială și liniște-n casă. Medicamentele erau ținute sub cheie – „îs scumpe, nu-i nevoie de ele pentru orice fleac de durere de cap, doar nu-s bomboane, la anii tăi ar fi trebuit să fi aflat asta”. Nici termometrul nu știa unde e, stătea pitit în vreun sertar, inutil, cu mercurul la limita de jos, e lucru știut, termometrele medicale nu îngistrează cât de cald sau de frig e în casă.

Nici nu trebuia să și-l pună sub braț, avea, cu siguranță, febră, întregul corp îl ardea, pijamaua îi era leoarcă de transpirație. Ar fi trebuit să-o schimbe, dar și asta însemna să-i deranjeze pe ceilalți, umblând în dulapurile din celelalte încăperi – „Ce dracu’ te scoli cu noaptea-n cap, haimana bătrână?”, l-ar fi apostrofat ginerile lui.

Da, da, nu dormise deloc bine, dar nu numai din pricina răcelii care își trimise doar primii soli, fiindcă nu era încă demolat pe de-a-ntregul. Pe strada unde locuia se desfășurase din nou un concurs nocturn de motociclete. De două, trei ori pe săptămână, la adăpostul nopții și profitând de traseul drept oferit de această arteră, cete de înși îmbrăcați în combinezoane de piele, bărboși și cu căști pe cap se luau la întrecere storcând toată puterea din motoare de Aprilia, Kawasaki, Honda, Harley-Davidson, Yamaha, Vespa, Piaggio...

El habar n-avea de mărcile astea, nu știa cum arată și care le sunt performanțele. Înregistra doar vuietul care creștea, creștea pe măsură ce se aprobia de blocul lui, un val de pocnete, părăituri, claxoane, ajungând să răsune infernal sub ferestre, pentru ca apoi să se piardă în depărtare, sculându-i pe alții din somn.

Așteptând, în orice moment, ca motocicletele să derapeze, să se izbească între ele, de mașinile unor șoferi pașnici aflați în trafic, fără nicio legătură cu vreo cursă, sau să intre în stâlpii de iluminat, în pilonii de beton ai podurilor, în zidurile blocurilor...

Așteptând să audă zgomotul metalului contorsionat, vaietele răniților, strigătele însăspăimântate ale trecătorilor noctambuli...

Așteptând să se ciocnească, așteptând să se ciocnească, așteptând să se ciocnească...

Veneau, plecau, veneau, plecau, veneau, plecau... Cursele nu durau mult, pe urmele indivizilor beți de viteză, dornici de senzații tari, de competiții cu moartea, se năpustea echipaje de poliție, sirenele mașinilor spintecau aerul, începea o altă goană, la fel de periculoasă, și el își acoperea exasperat urechile cu perne, își vârâ capul în pături, pentru ca nu cumva să audă zgomot de tablă pe tablă, rostogolirea unor trupuri pe asfalt – brațe într-o parte, picioare în altă parte –, urlete de groază, căști țopăind pe carosabil – imaginea asta îl obseda, le vedea cum sar ca niște bile de popice lansate haotic și ieșite de pe pistă... Chiar și după ce liniștea revenea în cartier, nu reușea să adoarmă, rămânea încă multă vreme cu urechea ciulită, cuprins de panică – dacă se întorc, dacă se întorc...

De mulți ani, în vis, se vedea uneori călare pe o motocicletă, obligat să participe alături de zănateci însăși de adrenalină la raliuri în toiul nopții, la cursuri de mare viteză și temeritate. Chiar și treaz fiind, în locuri unde domnea acalmia, tresărea dintr-o dată, având impresia că aude bubuitul unor motoare ambalate la maximum.

Așteptând să se ciocnească, așteptând să se ciocnească, așteptând să se ciocnească...

În casă nu se auzea niciun zgomot, nici măcar sfărăturile Axiniei sau ale ginerelui său. De afară răzbătea până la el doar fâșâitul mașinilor pe asfaltul ud. Din când în când trecea și câte o ambulanță a cărei sirenă se tânguia pentru a-și croi cale liberă în trafic.

În astfel de ocazii nu se putea împiedica să nu se gândească la bolnavul transportat în goană la spital. Oare nu-l înfricoșa sirena sinistră? Nu-l înpăimânta viteza? Sau cei mai mulți dintre beneficiarii unui astfel de mijloc de transport nu mai aveau cum să-și facă probleme de acustică, legăturile lor cu lumea fiind vremelnic retezate, sau, poate, total, astfel încât pentru deplasarea lor ar fi fost necesar un alt tip de vehicul?

Fiind acoperit cu o cuvertură, nu-i zărim trupul încovrigat, în poziția unui fetus de dimensiuni monstruoase. Chipul însă i se distinge în lumina nesigură a zorilor. Are o frunte imensă, iar sub sprâncenele stufoase ochii mari strălucesc intens, de un albastru fascinant. Nasul drept, buzele cărnoase. Urechile nu se zăresc complet, fiind acoperite parțial de părul de pe cap, un păr lung și moale, de culoarea cenușii. Toate aceste anexe ale chipului său tind spre perfecțiune.

Numai că asamblarea lor pare să se fi făcut în grabă, de către un cărpaci, astfel încât n-am avem privilegiul de a contempla chipul frumos al unui domn de vîrstă a treia – ne-am fi dorit norocul să avem un astfel de erou, care să ne farmece de cum îl vedem, charismatic și cu prestață. Barba pe care nu și-a ras-o de vreo lună seamănă cu o miriște, încă nu i-a dat o formă care să-l avantajeze, ar trebui să meargă grabnic la un frizer, chiar ne întrebăm dacă ideea de a nu mai folosi lama îl va face mai atrăgător, mai mult ca sigur că nu.

Curiozitatea noastră de a-l vedea cum arată din cap până în picioare ne e rapid satisfăcută. În sfârșit, bărbatul dă la o parte cuvertura și se ridică la marginea canapelei, bâjbâind după papuci. Îl încalță și se ridică drept, ca și cum ar fi la recrutarea în armată, într-un cabinet medical, și ar fi trebuit să fie măsurat – tu la infanterie, tu la tancuri, tu la marină. Trebuie să ne ducem mâna la gură, pentru a nu scoate vreun sunet nepotrivit într-o ambianță cufundată în liniște, sunet care ar putea fi interpretat și ca ireverențios la adresa înălțimii uriașe a bărbatului – mai are puțin și atinge tavanul, într-adevăr, apelativul „plăvan” își se potrivește! Are mai mult de doi metri și, spre deosebire de mulți oameni înalți, nu e încovoiat de spate, de parcă niciodată n-ar fi dorit să micșoreze diferența de statură față de semenii săi, majoritatea mult mai scunzi, e ca un Gulliver în țara piticilor. De pe-acum trebuie să-o spunem – nicio armă nu și l-a revendicat, la infanterie, din tranșee, i s-ar fi văzut capul și-ar fi fost ciuruit imediat, orice cască ar fi purtat, în tancuri n-ar fi încăput, marina n-avea ce face cu își care ar fi avut nevoie de două cușete ca să doarmă, pe un vas spațiul este drămuit cu grija. Despre aviație nici n-a putut fi vorba, avioanele nu sunt încă manevrate de oameni de peste doi metri înălțime, n-ar avea destul spațiu în carlingă.

Rămâne o clipă în mijlocul încăperii, ca și cum n-ar ști ce să facă, deranjat de propria lui persoană. E clar, nu se simte bine, efortul de a se ridica l-a și amețit puțin, fără a simți totuși nevoia de a se sprijini de ceva. L-am putea sfătu să se culce la loc, evitând astfel experimentul periculos la care va fi supus, i-am putea striga avertismente, evident, nu ne-ar putea auzi, rostul nostru e să fim martori, cronicari conștiincioși care înregistreză ceea ce văd, și o implicare de altă natură e imposibilă, ar însemna o încălcare a prerogativelor cu care am fost investiți – ni le-am asumat cu plăcere, însă nu știm dacă am făcut bine, am început să avem dubii.